

Лука Станисављевић, IV4
ОШ „Радоје Домановић“

Светлана Велмар Јанковић,, Очаране наочаре''

Београд је диван град, са невероватном прошлошћу, а то је посебан разлог због ког ми се допала ова књига која зрачи љубављу и говори о вредностима које вечно трају. Уз главне ликове – Луку и Милицу – упознајемо се са различитим људима и догађајима. Оно што повезује свих седам прича је исти простор. Све су смештене у Београду, а оно што их разликује, су тема, ликови и време.

Прва прича говори о дечаку из Винче, Аику, који је живео негде између 5300. до 4300. године пре Исуса Христа, тих 1 000 година су биле период мира за Винчане, али, у причи се спомиње и пожар у селу, где је Аик био највећи јунак. Следећа прича почиње тиме да брат Скец води сестру Еду с собом у лов. Он спрема да одапне стрелу у беспомоћно јаре из једног скривеног жбуна. Еди се учинило као да је јагње гледа тако тужно својим жутим окицама, па је омела брата који не успева да дође до плена за легендарну вечеру. Еда касније увиђа да је мајка јагњета сломила обе задње ноге и има дубоке и тешке ране, па лежи у бари лековите воде до њеног извора. Еда ово касније открива другима и сви помажу јагњету и дивокози, а извор се прославио као Един извор.

Прича број 6, води нас у Први српски устанак, у коме се борио отац два дечака. Они су пронашли тајне пролазе испод земље, који су касније коришћени као помоћ рањенима у борбама против Турака. Марија, мајка два дечака – Ненада и Пеђе лечила је неке од тешко рањених . Она је мелемом видала ране ратнику Конду, када се ниодкуда појавио Турчин с ножем и покушао да га баци на њу – дотрчао је Ненадов мајушни пас „оштрозубац“ и напао га. Тако је један мали пас учинио велико и храбро дело и спасао мајку свог власника. Све се добро завршило, али не и за Турчина, који је много искрварио, тако да је умро на лицу места.

Различита осећања су ме водила током доживљаја авантура сваке од ових седам чудесних прича. Неке су ме растужиле, ,неке разнежиле, неке навеле на дубоко размишљање, а неке одвеле у другу димензију-и просторно и временски.

Као што су Лука и Милица завирили у историју кроз наочаре Очараног Оптичара, тако требамо и ми, деца. Водили су нас у свет фантастике и враћали у стварност, на дајући нам предак, да спустимо књигу на сто и наставимо да је читамо сутрадан. Тренутак је један, а авантуре које нам стварају слике борбе добра и зла, правде и неправде, светлости и таме, храбрости и страха непрестрано се смењују и зато сам је прочитао баш у том једном даху.

Истакао бих да сам ову књигу доживео као неки путоказ у добро и лепо васпитање које у нама треба да негује храброст, пожртвованост и све оно што не само ми деца треба да поштујемо, већ и одрасли. Баш зато вам је топло препоручујем !